

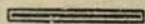
Изпратиха ги до улицата и обкржжиха. Момичетата се развърнаха се обратно към къщата. Златка бѣ бледна като платно. Тя едва говорѣше. Усѣщаше, че силитѣ я напускатъ и се улови за рамото на голѣмата дѣщеря. Щомъ влѣзна въ стаята, простна се на свекървиното легло, сложи ржката на челото и болѣзнено простена:

— Гла-ва-та! глава-та ме бо-ли!

— Всички се разприпкаха и я

— Не плачете! Нѣма ми нищо! побърза да ги успокой. — Мокре-те главата съ вода и не приказвайте! Седнете да се нахраните, а на мене ще ми е по-леко и ще ми премине. Господи, никога човѣкъ не ми е отминувалъ софрата! Това ми най-тежи!

3. VIII. 1926.

Ие. Ст. Андрейчинъ.

На работа!

По-малко шумъ, по-малко вѣкъ,
А повече дѣла,
И ще замлъкне злий езикъ
На хорската мълва.

Предъ насъ стои висока цель,
Катъ блѣскава звезда, —
Въ полето цѣлно безъ предѣлъ
Ний теглиме брѣзда.

За всички има тамъ просторъ,
За всѣки ратникъ трудъ;
Но нѣма мѣсто за раздоръ
И за безуменъ смуть.

Съсъ общи сили планини
Ще дигнемъ ний завчасъ,
Защо да сѣмъ ний злини
И злоба между насъ?